

udtryk for, at det var et selvstændigt mål at harmonisere den danske velfærd – ingen. Og hvorfor skulle de i øvrigt nogen sinde ønske det? Hvad i alverden skulle de ønske det for?

De har et helt andet ønske: at også deres velfærdssamfund kan blive bedre, at også deres folk kan få bedre sociale vilkår og bedre tryk-
hed, at også deres arbejdere og funktionærer kan få flere job. Det er det ønske, de har. Ingen har et ønske om at presse os ned. Alle har et ønske om at presse deres egne samfund op. Det er så min private, personlige erfaring, som oven i købet nu er skrevet ned i klare konklusioner fra det næstsidste topmøde i Lissabon.

I Lissabon får vi for første gang i historien – og det synes jeg er et fantastisk håndslag til den danske befolkning – et håndslag til befolkningerne om, at nu har ikke alene Danmark sat sig den fortsatte velfærdsstat som mål i fremtiden, nu har hvert enkelt medlemsland inden for EU sat sig den fortsatte udbygning af velfærdsstaten som deres egne mål.

Vi har oven i købet også sagt på det topmøde, og det er alt sammen skrevet ned, at vi har forpligtet hinanden til at sige: Det er vores mål. Fuld beskæftigelse er vores mål, beskæftigelse for kvinder på arbejdsmarkedet er vores mål, for det er nu engang den afgørende vej til ligestilling i vores samfund. Standsning af social udstødelse er vores mål. Livslang uddannelse, så vore folk ikke kommer i klemme i fremtidens internationalisering, er vores mål.

Hvordan vi så skal nå de mål, har vi så også sagt i Lissabon, er op til os selv. Det er i hvert vores samfund op til os selv at bruge de midler, vi nu engang har tradition for, kulturel baggrund for og ambitioner om. Vi sætter os nogle gode, fælles mål, og vi går hjem og gennemfører de mål med de traditionelle metoder eller med nye metoder og med de midler, vi nu engang bruger i hvert vores land.

Det synes jeg er et fantastisk gennembrud og en klarhed over for det danske folk. Nu kan den danske befolkning vide med sig selv, at det ikke længere er til diskussion, om vi skal have en superstat eller noget andet – der er i øvrigt ingen, der ønsker en superstat – nu er det kortlagt og dokumenteret, at vores samarbejdsmetode fremover på nogle af disse områder handler om, at vi lærer lidt af hinanden, at vi sætter os nogle fælles mål, og at vi sørger for gennem den fælles valuta at have et stabilt grundlag for at nå de mål.

Det andet er mistænkeliggørelsen fra nejsiden eller en antydning af, at der er noget, vi skjuler for befolkningen. Jeg vil gerne sige til befolkningen og til folketingsmedlemmerne her i salen: Der er ikke noget, vi skjuler. Udenrigsministeren har allerede sagt det: Nicetraktaten er fuldstændig som en åben bog at læse i, og alle er velkomne. Det, der er formålet med Nicetraktaten til december, er at løse de udestående problemer, så udvidelsen kan komme i gang. Der er intet i Nicetraktaten, der kan bruges til at harmonisere vores eller andre landes sociale vilkår.

Jeg vil derfor sammenfatte, hvad jeg synes er det vigtigste ved denne her folkeafstemning: Vi har brugt 100 år på at opbygge vores velfærds-samfund i Danmark. Vores idé bag at opbygge vores velfærdssamfund har været, at vi måtte skabe nogle menneskelige rammer omkring markedskonominen, så folk kunne få et ordentligt liv, så folk ikke faldt af i svinget, så der var sammenhold og samhørighed og social omsorg.

Det er i virkeligheden det, vi nu sætter os for i højere grad skal varetages på europæisk plan. Og hvorfor? Fordi vi ikke længere kan være sikre på, at det, vi gør i Danmark, er tilstrækkeligt til at sikre os et velfærdssamfund i fremtiden.

Jeg har da følgende bevæggrunde for at anbefale et ja den 28. september:

Min første bevæggrund og min første understregning til befolkningen er: Danmark skal ikke isoleres, vi skal ikke stå udenfor og være udsat for de internationale markedskræfters pres. Vi skal være indenfor i et fællesskab, der én gang for alle værner os mod internationale kræfters pres på os.

For det andet: Danmarks arbejdspladser har det bedst og danske virksomheder har det bedst ved at kunne afsætte deres varer på et stort marked, hvor hovedparten af vores eksport finder sted. Og jeg tror, hver eneste, der er ansat i det offentlige, når man tænker det igennem, godt ved, at hvad der er godt for danske virksomheder, er også godt for offentlige arbejdspladser, for det giver jo penge til at videreudvikle vores velfærd.

For det tredje: Demokrati er tilstedeværelse. Det kan aldrig blive mere demokratisk at holde sig uden for en international scene og kampplads, hvor der træffes beslutninger, der påvirker os. Demokrati er at være til stede dér, hvor der træffes beslutninger, så vi kan varetage Danmarks interesser.